

Arrest

nr. 99 940 van 27 maart 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 februari 2013.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. KORTLEVEN, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd, omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en hij evenmin aannemelijk maakt niet te kunnen beschikken over de bescherming van zijn land van herkomst.

Met toepassing van artikel 48/5, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna :

vreemdelingenwet) kan vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

Artikel 48/5, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Uit de objectieve en actuele informatie van de commissaris-generaal, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat de overheidsinstellingen in Kosovo de redelijke maatregelen zoals beoogd in artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet hebben getroffen. Verzoeker onderneemt geen poging om deze informatie en de daaruit getrokken conclusie te ontkrachten met andersluidende objectieve en recente informatie vermits hij zich beperkt tot blote beweringen.

Daargelaten de geloofwaardigheid van het relaas, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om de aanvraag te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4. Deze vaststelling volstaat om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Het aan het verzoekschrift toegevoegd onvertaald stuk wordt niet in overweging genomen vermits de Raad, bij gebrek aan vertaling, geen kennis kan nemen van de inhoud.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

In de mate verzoekende partij ter terechtzitting louter poneert dat zij wel degelijk slachtoffer is van bloedwraak, dat zij al die tijd in Kosovo zoveel als in gevangenschap leefde en dat het volstaat de literatuur erop na te lezen om vast te stellen dat zij geen bescherming kan verwachten van de Kosovaarse autoriteiten, merkt de Raad vooreerst op dat verzoekende partij eraan voorbij gaat dat haar relaas, met name dat zij slachtoffer is geworden of dreigt te worden van bloedwraak ongeloofwaardig is omdat zij na meer dan 7 jaar in bloedwraak verwickeld te zijn met de familie Besart geen afdoende zicht heeft op de concrete familieleden langs mannelijke lijn en de dus voor haar potentieel gevaarlijke personen in Gjakove niet kan benoemen, de bemiddelingspogingen om tot een oplossing te komen zo snel zijn opgegeven te meer omdat bloedwraak op ingrijpende wijze het dagelijkse leven van alle betrokken personen beïnvloed en een normaal leven onmogelijk maakt, zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de problemen die er na het incident zouden zijn geweest, het ongebruikelijk is dat de familie B. beroep zou doen op een familielid van verzoekende partij om wraak te nemen, het gedrag van verzoekende partij niet strookt met iemand die verklaart in een bloedwraak verwickeld te zijn en omdat verzoekende partij pas eind augustus 2012 besloot Kosovo te ontvluchten hoewel haar problemen reeds terug zouden dateren naar halfweg 2005.

Zo verzoekende partij ter terechtzitting voorhoudt dat zij als het ware in gevangenschap leefde kan zij de Raad niet overtuigen vermits haar problemen zouden dateren van 2005 en zij pas eind augustus 2012

Kosovo ontvluchtte en het redelijkerwijs niet aannemelijk is dat zij gedurende zeven jaar zoveel als in gevangenschap zou geleefd hebben in Kosovo, temeer zij zou zijn gebleven om voor het gezin van haar broer te zorgen.

Verzoekende partij verwijst ter terechtzitting zonder meer naar "de literatuur". Verzoekende partij laat evenwel na andersluidende objectieve informatie neer te leggen die de bevindingen en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in concreto tegenspreken. Bijgevolg volstaat het betoog van verzoekende partij dienaangaande niet om de vaststellingen in de beschikking in een ander daglicht te stellen.

Verwerende partij merkt ter terechtzitting dienaangaande op dat verzoekende partij in al die jaren slechts één keer een klacht zou hebben ingediend bij de Kosovaarse politie.

Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig maart tweeduizenddertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS